

Corăbier

Bragagiu

Vele-atâră pe catarge
Ca și traistele goale
Și speranța mi se sparge
De o tihnă fără jale.

Vântul nu-i și lină-i marea,
Brigantina-i amortită
Și doar iar scrutează zarea
O privire obosită.

Tot avântul ce se zbate
Doar să plece, doar să fugă,
Și cuvintele oftate
Nu mai pot porni o rugă.

Nori pustii mai trec pe unde
Sunt doar sus și nu se lasă
Jos în situații scunde
Cu-nchisoarea de acasă.

Zile trec posomorâte
Pline-n sare și în Soare
Căci mi-s orele urâte -
N-am pornire-n depărtare!

Sufletul e prea aparte
Să se-ncurce prin parâme,
Iar eu stau ca și în moarte
Cu târâtul ud de râme.

Vreau iar vânt cerând ca cerul
Să se umple cu furtună
Că așa-i corăbierul
Vremea când e numai bună.

Și visez din astă pace
Depărtări neînțelepte
Să doresc iar a mă-ntoarce...
Penelopa să m-aștepte...
Victor Bragagiu